

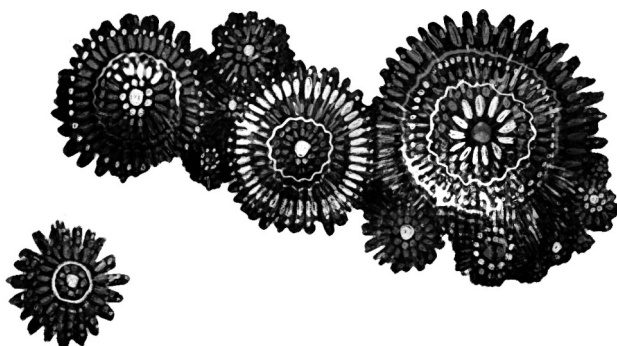
24.

Bunnyyarl the Flies and Wurrunnunnah the Bees / Mouchy Banyjarl a včely Wurrununá

The Bunnyyarl and Wurrunnunnah were relations, and lived in one camp. The Wurrunnunnah were very hardworking, always trying to gather food in a time of plenty, to lay in a store for a time of famine. The Bunnyyarl used to give no heed to the future, but used to waste their time playing round any rubbish, and never thinking even of laying up any provisions. One day the Wurrunnunnah said, “Come out with us and gather honey from flowers. Soon will the winter winds blow the flowers away, and there will be no more honey to gather.”

“No,” said the Bunnyyarl, “we have something to look to here.” And off they went, turning over some rubbish and wasting their time, knowing whatever the Wurrunnunnah brought they would share with them. The Wurrunnunnah went alone and left the Bunnyyarl to their rubbish. The Wurrunnunnah gathered the flowers and stored the honey, and never more went back to live with the Bunnyyarls, for they were tired of doing all the work.

As time went on the Wurrunnunnah were changed into little wild bees, and the lazy Bunnyyarls were changed into flies.

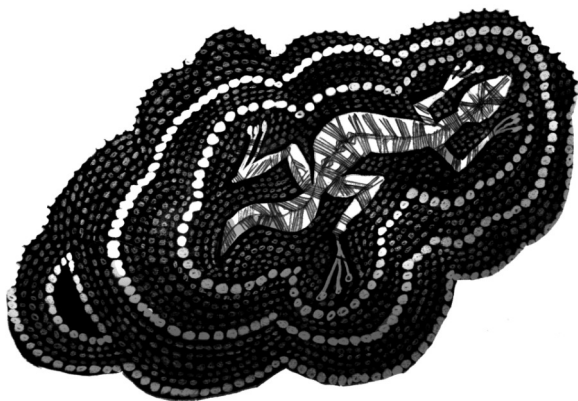
Banyjarlové a Wurununá byli příbuzní a žili v jednom táboře. Wurununá velmi těžce pracovali a vždy se snažili v dobrých dobách shromáždit a uskladnit dost jídla pro dobu hladu. Banyjarlové se o budoucnost vůbec nestarali, ale utráceli čas hloupostmi a nikdy na uskladnění zásob nepomysleli. Jednoho dne Wurununá řekli: „Pojďte s námi nasbírat med z květin. Za chvíli zimní větry květiny odvanou a nebude z čeho med sbírat.“

„Ne,“ řekli Banyjarlové, „na něco se tu musíme podívat.“ Odešli se hrabat ve smetí, utrácet čas a věděli, že cokoli Wurununá přinesou, rozdělí se s nimi. Wurununá šli sami a nechali Banyjarly jejich smetí. Wurununá sesbírali květiny a uložili med a už se žít s Banyjarly nevrátili, protože už je nebavilo dělat všechnu práci.

Jak šel čas, Wurununá se změnili v malé lesní včely a líní Banyjarlové se změnili v mouchy.

25.**Mayrah, the Wind that Blows the Winter Away /
Mejrá, vítr, který odvívá zimu**

At the beginning of winter, the iguanas hide themselves in their homes in the sand; the black eagle hawks go into their nests; the garbarlee or shingle-backs hide themselves in little logs, just big enough to hold them; the iguanas dig a long way into the sand and cover up the passage behind them, as they go along. They all stay in their winter homes until Mayrah blows the winter away. Mayrah first blows up a thunderstorm. When the iguanas hear the thunder, they know the spring is not far off, so they begin making a passage to go out again, but they do not leave their winter home until the Curreequinquin, or butcher birds sing all day almost without ceasing “Goore, goore, goore, goore.” Then they know that Mayrah has really blown the winter away, for the birds are beginning to pair and build their nests. So they open their eyes and come out on the green earth again. And when the black fellows hear the Curreequinquins singing “Goore, goore,” they know that they can go out and find iguanas again, and find them fatter than when they went away with the coming of winter. Then, too, will they find piggiebillahs hurrying along to get away from their young ones, which they have buried in the sand and left to shift for themselves, for no longer can they carry them, as the spines of the young ones begin to prick them in their pouch. So they leave them and hurry away, that they may not hear their cry. They know they shall meet

Na začátku zimy se leguáni schovávají ve svých domovech v písku. Černí orlové do svých hnízd. Garbarlí neboli ještěrky scinkové se schovávají v malých kládách, právě tak velkých, aby je skryly. Leguáni prohrabou dlouhou cestu v písku, a jak postupují, zahladí za sebou stopy. Všichni zůstávají ve svých zimních domovech, dokud Mejrá neodvane zimu pryč. Mejrá nejdřív přivane bouřku. Když leguáni slyší zahřmění, ví, že jaro není daleko. Začnou tedy znovu hrabat cestu ven, ale neopouštějí své zimní domovy, dokud flétnáči Karíkinkinové nezpívají celý den skoro bez přestání „Gũre, gũre, gũre, gũre.“ Pak vědí, že Mejrá už určitě zimu odvál, protože se ptáci začínají párovat a stavět si hnízda. Takže otevřou oči a znovu vyjdou na zelenou zem. A když černí chlupci slyší Karíkinkiny zpívat „Gũre, gũre,“ vědí, že mohou vyjít a znovu najít leguány a najít je tlustší, než když odešli při příchodu zimy. Pak také najdou pigíbily spěchající, aby se dostaly pryč od svých mláďat. Ta zahrabaly do písku a nechaly, ať se o sebe postarají sama, protože už je déle nemohou nosit. Ostny mladých je totiž začínají píchat do vaku. A tak je opouštějí a spěchají pryč, aby neslyšely

them again later on, when they are grown big. Then as Mayrah softly blows, the flowers one by one open, and the bees come out again to gather honey. Every bird wears his gayest plumage and sings his sweetest song to attract a mate, and in pairs they go to build their nests. And still Mayrah softly blows until the land is one of plenty; then Yhi the sun chases her back whence she came, and the flowers droop and the birds sing only in the early morning. For Yhi rules in the land until the storms are over and have cooled him, and winter takes his place to be blown away again by Mayrah the loved of all, and the bringer of plenty.

jejich pláč. Vědí, že později, až trochu vyrostou, zase se s nimi setkají. Tedy, když Mejrá jemně fouká, květiny se jedna po druhé otvírají a včely znovu vylétají sbírat med. Každý pták má na sobě své nejveselejší peří a zpívá svou nejsladší píseň, aby přilákal druhá, a v párech jdou stavět hnízdo. A Mejrá stále jemně fouká, dokud na zemi není hojnost. Pak ho slunce Vají zažene tam, odkud přišel, a květiny vadnou a ptáci zpívají jen brzo ráno. Protože Vají vládne zemi, dokud nepřestanou bouřky a neochladí je a zima nepřevezme jeho místo a pak není zase odváta Mejrá, který všichni milují a který přináší hojnost.